

Chương 253: Đe Doạ Âm Sát (6) - Harriet Hành Động

(Số từ: 3966)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:57 PM 19/05/2023

Ellen không biết nhiều về Ma thuật ngoài những thứ có thể coi là lẽ thường tình cơ bản.

Tuy nhiên, cô ấy dường như chắc chắn rằng con sâu điều khiển con người là sản phẩm của ma thuật.

Nếu chúng là những sinh vật bình thường, những người bị nhiễm chúng sẽ không thể vào Temple.

'Ma thuật là' từ khóa.

Thế là Ellen đi tìm Harriet.

—Đó là ngày cuối tuần.

Harriet đã cống hiến cho nghiên cứu của mình trong câu lạc bộ mới có tên là Hội Nghiên cứu Phép thuật, vì vậy Ellen đã đến biệt thự của câu lạc bộ của họ.

Harriet đã rất ngạc nhiên khi Ellen đến, nhưng cô vẫn đi theo cô ấy ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

Harriet ngạc nhiên vì Ellen đã đến nơi mà cô không có lý do gì để đến thăm, nhưng cô thậm chí còn tò mò hơn về những gì cô ấy muốn.

“Có loài côn trùng nào có thể biến con người thành vật chủ và kiểm soát họ không?”

“Ừm, có thể có những con bọ như thế.”

“...Có những loại nào?”

Harriet lắc đầu.

“Tại sao cậu lại tò mò về điều đó?”

Ellen nghĩ đến việc kể cho Harriet nghe mọi chuyện.

Sẽ thật ngu ngốc nếu không nhận sự giúp đỡ từ một sinh viên chuyên ngành ma thuật.

Tuy nhiên, Ellen không thể nói với Harriet bất cứ điều gì.

Nếu nói với Harriet sự thật, điều đó sẽ dẫn đến việc cô ấy làm điều gì đó nguy hiểm thay vì Reinhardt.

Harriet chắc chắn sẽ cố gắng ngăn cản.

Ngay cả khi thuyết phục Harriet, nó sẽ giống nhau. Ellen không thể để Harriet làm những việc nguy hiểm như vậy. Cô có thể mạo hiểm mạng sống của mình, nhưng cô không thể mạo hiểm mạng sống của bạn mình.

“Tôi không thể cho cậu biết lý do chính xác. Tôi xin lỗi, nhưng nó quan trọng.”

Thay vì nói những lời dối trá vớ vẩn, Ellen thích nói thẳng như thế hơn.

“Cậu có thể vui lòng xem xét điều này cho tớ?”

“...”

Harriet im lặng nhìn Ellen.

—Một vấn đề quan trọng...

Harriet có thể đoán rằng nó liên quan đến Reinhardt. Nếu không liên quan gì đến anh ta, thì tại sao Ellen lại mang về mặt như vậy?

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với Reinhardt, nhưng dạo này trông anh ấy không được tốt cho lắm. Có thể là vì điều đó?

Harriet cảm thấy như Ellen lại đánh bại mình.

“Được, tớ sẽ xem xét.”

Dù vậy, Harriet vẫn đồng ý giúp đỡ.

Ellen không bước vào dinh thự của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

Harriet nói rằng có thể vào trong, nhưng Ellen nói rằng cô ấy sẽ đợi bên ngoài.

Harriet không biết nhiều về những ký sinh trùng có thể điều khiển con người và Ma thuật liên quan đến chúng.

Harriet có một chút kiến thức về Ma thuật, nhưng cô ấy hầu như không biết gì về chủ đề đó.

Nếu đó là một loại ký sinh trùng có thể thao túng và thậm chí giết người, thì nó sẽ thuộc về lĩnh vực [ma thuật đen], và một pháp sư đáng kính sẽ không quan tâm đến những chủ đề như vậy.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là Anna de Gerna, một chuyên gia [ma thuật đen], không phải là một Pháp sư đáng kính.

Điều quan trọng nhất là cách Ma thuật được sử dụng.

Những lời nguyên đau đớn gây đau đớn tột cùng đều bị nghiêm cấm, nhưng một quả cầu lửa được ném vào giữa một quảng trường đông đúc thì còn tồi tệ hơn nhiều.

Harriet không biết gì về [ma thuật đen] được cho là đó, vì vậy cô bước vào biệt thự của câu lạc bộ và tìm Anna.

Harriet vẫn còn hơi khó chịu khi ở gần cô ấy.

Không phải vì vẻ ngoài và giọng điệu hơi u ám của Anna.

Thay vào đó, mỗi lần Anna nhìn Reinhardt, cô dường như cảm thấy...

—Kỳ quặc.

Ánh mắt Anna như chứa thứ gì nhớp nháp.

Harriet không biết tại sao, nhưng Anna xa lạ với cô.

Nó khiến cô nghĩ rằng Anna hơi nguy hiểm.

Không phải vì Anna theo học chuyên ngành [ma thuật đen]—mà đơn giản là cô ấy có vẻ như là một người nguy hiểm. Reinhardt cũng cảm thấy điều đó khi anh nhận thấy Anna liên tục nhìn anh và cảm thấy gánh nặng.

Vì vậy, Harriet cảm thấy hơi miễn cưỡng khi đến gặp Anna.

Dù vậy, cô vẫn đi tìm vì đó là yêu cầu của Ellen.

Anna đã không được Reinhardt hướng dẫn làm bất cứ điều gì.

Thay vào đó, cô ấy thường giúp bạn cùng lớp của mình, Christina, nghiên cứu hoặc học hỏi từ Louis Ankton cách quản lý [sức mạnh ma thuật] của mình tốt hơn và tối ưu hóa khả năng kích hoạt của cô ấy.

“Những con bọ có thể kiểm soát con người?”

“Đúng. Có những thứ như vậy? Nó có thể là Ma thuật kiểu Ký sinh trùng.”

“Hừm...”

Anna nghiêng đầu như thể cô ấy đang gặp rắc rối, và đôi mắt cô ấy hơi đờ đẫn và nhìn xung quanh.

Đầu tiên bên trái, sau đó bên phải, rồi lại bên trái...

Sau khi làm điều đó một lúc, Anna mở đôi môi đỏ mọng kỳ lạ tương phản rõ rệt với khuôn mặt nhợt nhạt của cô.

“Đó có thể là trường hợp của hầu hết [ma thuật đen], nhưng... ma thuật kiểu Ký sinh trùng ban đầu được coi là một lời nguyền cấm kỵ.”

“Ý cậu là nó không còn nữa?”

“Chỉ dành cho các mục đích cụ thể.”

“Cái nào?”

“Ma thuật dạng ký sinh trùng là... Một loại ma thuật gây ra bệnh tật hoặc nhiễm trùng thông qua sự xâm nhập của ký sinh trùng.”

“À... Vâng. Tôi biết điều đó.”

Anna chỉ về phía Harriet

...Chính xác là ngực của cô ấy.

“Cái gì, Erm... Cái gì...?”

Cái gì? Tại sao cô ấy lại làm vậy?

Có phải cô ấy so sánh kích thích của chúng tôi?

Mặc dù Harriet, vô tình, đột nhiên bắt đầu hiểu lầm hành động của cô ấy, Anna chỉ nói những gì cô ấy phải nói.

“Điều đó có nghĩa là những ký sinh trùng có thể lây lan các bệnh truyền nhiễm như vậy có thể được sử dụng để loại bỏ những bệnh như vậy... Ví dụ, nếu có một ký sinh trùng trong cơ thể và ăn những ký sinh trùng khác đó... Ta sẽ thải chúng ra ngoài dưới dạng phân...”

“...Ah.”

Đó là những gì Anna nói?

Harriet vẫn cảm thấy vẻ mặt của cô ấy có vẻ hơi nặng nề.

“Ta không thể kiểm soát mọi người với chúng sao?”

“Tôi không biết... Rốt cuộc thì có rất nhiều loại Ma thuật khác nhau... Nhưng tôi không chắc lắm... Ngay cả trong số các loại Ma thuật tâm trí, Kiểm soát tâm trí là một loại Ma pháp cao cấp... Nếu loại Ma thuật đó có thể được thể hiện thông qua côn trùng...”

“...Vâng, nó có vẻ không hợp lý lắm.”

Bản thân các Ma thuật tâm trí rất khó thực hiện. Tuy nhiên, từ những Ma pháp đơn giản cho thấy ảo giác đến Kiểm soát tâm trí, độ khó tăng lên rõ rệt.

Một Ma thuật cấp cao có thể so sánh với Kiểm soát tâm trí, được cho là Ma pháp cấp cao nhất trong các Ma thuật loại tâm trí, là [Dịch chuyển tức thời hàng loạt] đối với các Ma pháp loại không gian và [Bảo lửa] đối với các loại Ma pháp hủy diệt.

Tất nhiên, vì về cơ bản chúng là các loại khác nhau, điều đó không có nghĩa là một pháp sư có thể sử dụng Kiểm soát tâm trí có thể sử dụng [Dịch chuyển tức thời hàng loạt] và [Bảo lửa].

Một con sâu nào đó thay thế loại Ma pháp cao cấp chỉ có thể được sử dụng bởi các pháp sư?

Điều đó không có ý nghĩa gì.

Tại sao Ellen lại hỏi một điều khẩn cấp như vậy?

“Cậu đang nói về cái gì vậy?”

Khi Harriet và Anna đang nói chuyện, Christina, người đang nghiên cứu nhiều thứ khác nhau trong phòng thí nghiệm của mình, tiến lại gần họ với kính bảo hộ.

Đầu cô như sắp nổ tung vì đòi hết thuốc thử này đến thuốc thử kia và nguyên liệu cho Moonshine.

Christina rời khỏi phòng thí nghiệm để thư giãn một chút.

“Harriet đã hỏi... liệu [ma thuật đen] có thể dùng bọ để điều khiển con người không...”

“Những con bọ có thể kiểm soát con người?”

Christina là một người tò mò và hướng ngoại.

Dường như có điều gì đó thu hút sự chú ý của cô ấy, vì vậy đôi mắt cô ấy sáng lên.

“Tại sao cậu lại hỏi về điều đó?”

“Chà, tôi nghe nói rằng có những thứ như thế. Tôi chỉ tự hỏi loại ma thuật nào đằng sau những thứ đó, vì vậy tôi nghĩ đó có thể là [ma thuật đen], nhưng bây giờ tôi không nghĩ đó là trường hợp đó nữa.”

“Uurg... Những con bọ có thể điều khiển con người? Thật đáng sợ.”

Christina rùng mình, nhưng sau đó cô ấy cúi đầu xuống một lúc và tháo kính ra trước khi ngẩng đầu lên như thể cô ấy đã nhớ ra điều gì đó.

"Phải rồi!"

“Cậu có nhớ ra điều gì không?”

“Trông chúng có giống giun tóc không?”

“Giun tóc...? Đó là những gì?”

Đây là lần đầu tiên Harriet nghe thấy từ đó. Không có lý do gì để một tiểu thư, được Gia tộc nuôi nấng quý giá, lại gặp phải thứ giống như giun tóc, và không có loài côn trùng nào như vậy ở Temple, nên Harriet, người vốn đã sợ châu chấu, không biết về những điều quái dị đó.

“Cái gì... những thứ đó là gì?”

Ngay cả Anna của Gia tộc Gerna, một Gia tộc nổi tiếng đào tạo ra những pháp sư xuất sắc qua mọi thế hệ, tuy không nhiều bằng Gia tộc của Harriet, cũng không biết về những con sâu đó.

“Chà, chúng là những con giun ký sinh sống trong ruột của các loài côn trùng khác. Chúng xâm nhập vào sinh vật ở trạng thái trứng, phát triển bên trong cơ thể và khi trưởng thành, chúng điều khiển côn trùng tiếp cận nước, khiến chúng chết đuối và

cuối cùng bò ra khỏi dạ dày. Chúng trông giống như những sợi chỉ và rất dài.”

“!”

“...!!”

* * *

Cả Harriet và Anna đều ngạc nhiên trước lời giải thích thẳng thừng đó, khiến Christina, người vẫn giữ nụ cười rạng rỡ khi giải thích, bị sốc và kinh hãi khi biết rằng trên đời lại tồn tại một sinh vật xấu xa như vậy.

“Nếu cậu không biết chúng là gì, cậu có muốn tôi vẽ một bức tranh không?”

“K-không! Tốt rồi!”

“Tôi cảm thấy muốn nôn...”

Ngoài cảm giác ghê tởm, họ dường như vô cùng sốc trước sự tồn tại của một sinh vật bất chính như vậy.

“Vậy chẳng phải con bọ đó giống như con giun tóc điều khiển con người sao?”

“Có ký sinh trùng như thế không?!”

“Nơi nào cậu tìm thấy chúng...?”

Harriet vô cùng sốc, nhưng Anna, người vừa mới nói rằng cô ấy sẽ nôn mửa, liếc nhìn Christina như thể sự quan tâm của cô ấy đã được khơi dậy.

Nếu những lỗi như vậy tồn tại, rõ ràng chúng sẽ được sử dụng để làm gì.

Harriet lo lắng cho Reinhardt tăng vọt.

Cô không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô chắc chắn rằng sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện!

“Không có... Ít nhất là theo như tôi biết.”

“Phù. Đó là một cứu trợ.”

“...Xấu hổ làm sao.”

Harriet cố lờ đi giọng nói câm lặng phát ra từ bên cạnh cô, giả vờ như cô không nghe thấy gì. Christina nhìn Harriet.

“Nhưng tôi không biết tất cả mọi thứ. Có thể có một lỗi như thế, và đơn giản là chúng ta không biết về sự tồn tại của nó.”

“Cậu có thực sự nghĩ rằng có khả năng chúng tồn tại không?”

“Nếu không có, chúng ta có thể làm một số.”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Harriet trước những lời nguy hiểm của Christina.

‘Nếu nó không tồn tại, chỉ cần tạo ra nó.’ Harriet chuyên về Ma thuật, nhưng Christina lại học chuyên ngành [Giả kim thuật].

—Sinh viên giả kim nghĩ về [thuật giả kim].

‘Nếu nó không tồn tại, chỉ cần tạo ra nó.’

Khái niệm đó rõ ràng là phổ biến trong lĩnh vực [giả kim thuật].

“Cậu đang nói về Chimera hay Homunculi?”

“Đó là một hành vi bị cấm, và sẽ bị kết án tử hình ngay lập tức nếu có ai biết đang thực hành một việc như vậy, nhưng cậu biết không?”

Christina cười rạng rỡ.

“Tỷ lệ Pháp sư điên giữa các nhà [giả kim thuật] cao hơn rất nhiều so với Hắc pháp sư.”

Harriet biết...

Các Hắc pháp sư khá chống đối xã hội, nhưng đó chỉ là từ góc nhìn của người ngoài cuộc.

Đã có rất nhiều nhà giả kim bị săn lùng hoặc thanh trừng vì đã làm một số điều thực sự điên rồ trong hội phù thủy.

Trên thực tế, không có Hắc pháp sư nào được biết đến bên ngoài mà cũng là nhà giả kim.

Những người theo học cả hai chuyên ngành có khả năng chết vì những thí nghiệm điên rồ của chính họ.

“Đó có thể là một con Chimera với những khả năng cải tiến của một con giun tóc khiến nó có thể điều khiển con người hoặc một Homunculus được tạo ra cho mục đích đó.”

Chimera được tạo ra bằng cách sử dụng các sinh vật hiện có làm cơ sở.

Homunculus là những sinh vật sống được tạo ra từ những vật vô tri vô giác, không phải vật chất sinh học.

Chúng khác với Golem.

Giống như các đoàn tàu mana không tồn tại, Golem chỉ là một loại máy.

Homunculus còn sống.

Con sâu có khả năng điều khiển con người đó có thể là kết quả của một trong hai cách làm đó.

“Có thể tạo ra một thứ như thế không?”

“Tôi thực sự không biết liệu điều đó có thể xảy ra hay không, nhưng cậu có nghĩ rằng nó có thể xảy ra không?”

Các nhà giả kim là những người khám phá những khả năng khác nhau; họ hơi khác so với hầu hết các pháp sư.

“Trong [thuật giả kim], chúng ta có những thứ như công thức nấu ăn, vậy nên người ta có thể tạo ra những thứ như vậy chỉ bằng cách làm theo công thức, phải không? Miễn là không có bộ phận nào yêu cầu [sức mạnh ma thuật], thì ngay cả người bình thường cũng có thể làm được.”

“Đúng vậy... Không thể nào...!”

Harriet lắng nghe những lời của Christina, mở to mắt khi nghĩ đến những khả năng có thể xảy ra.

“Ngay cả khi một người không ở cấp độ của một pháp sư, người ta có thể tạo ra bao nhiêu bản sao của chúng tùy thích nếu họ có công thức của

Homunculus hoặc Chimera được tạo ra bởi một pháp sư. Tất nhiên, giả sử rằng nó đủ chi tiết.”

Christina đang cười, nhưng nội dung lời nói của cô ấy lại vô cùng rùng rợn.

“Tôi không biết liệu một thứ như thế có thực sự tồn tại hay không, tất nhiên. Nhưng... điều đó khác với việc nói rằng nó chắc chắn không tồn tại! Tôi tự hỏi liệu có thứ gì thực sự trên thế giới này có thể được mô tả bằng từ “tuyệt đối” hay không.”

Harriet bị thuyết phục bởi lời nói của cô ấy.

Đã có một sinh vật trong tự nhiên có thể điều khiển các loài côn trùng khác thậm chí không có bản chất ma thuật. Điều đó có nghĩa là nó không phải là không thể.

Ma thuật có thể biến điều không thể thành có thể.

Vì vậy, làm cho thứ gì đó đã được chứng minh là có thể trở nên mạnh mẽ hơn là một kỳ tích khá dễ dàng đối với ma thuật.

“Hửm? Nghĩ kĩ thì. Nếu một công thức đã tồn tại thì sao? Tôi cũng có thể làm một cái gì đó như thế không?”

Harriet chắc chắn về điều đó...

Anna rõ ràng là có vấn đề. Mặc dù thoát nhìn cô ấy không có vẻ như vậy, nhưng cô ấy là một người rất dở hơi.

“Cậu có... muốn làm... thứ gì đó như thế không?”

“Các cậu, làm ơn...”

Harriet thực sự lo lắng cho các sinh viên Class B.

'Reinhardt... Hãy cẩn thận...'

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Harriet một lần nữa thề sẽ bảo vệ Reinhardt khỏi những kẻ điên rồ của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

* * *

Harriet rời biệt thự và đến gần Ellen, người đã chờ đợi từ lâu, dựa vào một cái cây trong vườn.

“Bọn tớ không biết liệu nó có thực sự tồn tại hay không, nhưng nghĩ rằng nhiều khả năng thứ như thế có thể được tạo ra bằng [thuật giả kim] hơn là [ma thuật đen].”

Ellen lặng lẽ gật đầu sau khi nghe chi tiết.

“Cảm ơn, Harriet.”

“Cậu sẽ không nói cho tớ biết... chuyện gì đang xảy ra sao?”

Ellen nhìn xuống những lời của Harriet.

“Có liên quan gì đến Reinhardt không...?”

“...”

Ellen không trả lời.

Tuy nhiên, đó là câu trả lời đủ.

“C-cậu biết đấy... đôi khi... cậu thực sự, thực sự... đúng vậy.”

Harriet cố gắng nói khi cô nhìn Ellen, người thậm chí không thể nhìn vào mắt cô.

“Tớ nghĩ cậu thực sự, thực sự không công bằng...”

Harriet không thể nhìn thấy vẻ mặt của Ellen, người đang cúi đầu xuống.

Tuy nhiên, cô có thể đoán được khuôn mặt của cô ấy trông như thế nào mà không cần nhìn thấy nó.

Ellen có lẽ mang một biểu hiện thảm hại.

Có phải cô ấy thực sự nói những điều đó với một người bạn?

“...Xin lỗi.”

“Không tớ xin lỗi. Tớ đã nói chuyện vô nghĩa.”

Harriet liếc trộm qua khóe mắt. Trong khi cô ấy không khóc, cô ấy cảm thấy như mình đã làm điều đó mà không có lý do.

“Vậy thì, hãy nói cho tớ một cái gì đó khác.”

“...Cái gì?”

“Ai?”

Ellen ngược nhìn nhận xét của cô.

Harriet hỏi, mắt đỏ ngầu, về một điều mà cô đã tò mò từ lâu nhưng không hỏi Ellen vì cân nhắc.

“Cậu là ai?”

“...”

Qua vẻ mặt của cô, Ellen có thể biết Harriet đã thắc mắc về điều đó bao lâu rồi.

Ellen không phải là một người bình thường.

Harriet biết rằng cô ấy không thể là một người bình thường. Cô chỉ không hỏi cho đến thời điểm đó vì cô nghĩ rằng Ellen sẽ không cho mình câu trả lời.

“Ellen...”

“Đó không phải là—”

“Ellen Artorius.”

“...!!”

Nét mặt Harriet đanh lại trước lời nói của Ellen.

Ellen không giải thích gì thêm.

Cái tên cuối cùng đó đã đủ giải thích.

Không phải là cô ấy tình cờ có cùng họ với Anh hùng.

Harriet cảm thấy rất nhiều nghi ngờ của mình được giải quyết cùng một lúc.

Tại sao Ellen lại mạnh mẽ như vậy? Tại sao cô ấy lại mang theo một thanh kiếm trói buộc linh hồn? Tại sao cô ấy luôn tỏ ra kiên quyết như vậy?

Tại sao?

Vì sao Ellen không chút do dự khi lao mình vào nguy hiểm?

Harriet cuối cùng đã tìm ra câu trả lời cho những câu hỏi của mình.

“... Reinhardt có biết không?”

“...Có.”

Tôi hiểu rồi.

Bí mật mà Ellen vừa nói với Harriet, một bí mật mà không ai khác trong Temple biết...

Hai người họ đã chia sẻ nó trong một thời gian rất dài rồi.

"...Tớ nghĩ rằng bản thân biết ít nhất một điều về cậu."

Harriet cười khe khẽ với vẻ chán nản và tự ti.

Bối cảnh của cô ấy...

Cô không có ý định chỉ bám víu vào thứ đáng thương đó.

Tuy nhiên, ngay cả trong vấn đề đó, cô đã bị đẩy lùi.

Vì vậy Harriet không thể không cười.

Harriet không ghét Ellen - cô hoàn toàn bác bỏ bản thân mình.

"Tớ xin lỗi..."

"Đừng nói xin lỗi."

Harriet nhìn Ellen, lúc này lại cúi đầu xuống, và khóe miệng nhếch lên.

Cô muốn khóc, nhưng nước mắt lại không thể chảy ra.

Cô thậm chí không thể khóc trong tình huống này.

"Cậu không biết... điều đó khiến tớ... khốn khổ như thế nào đâu."

Nếu một người luôn đi trước bạn vài bước chỉ cần quay lại và nói xin lỗi... bạn có biết điều đó khiến người khác đau lòng như thế nào không?

Ellen cuối cùng cũng nhận ra cảm giác của Harriet khi nghe lời xin lỗi của cô.

"Tớ..."

Ellen buộc phải nuốt xuống những lời sắp thốt ra.

Những từ "Tớ xin lỗi"

Cuối cùng, chẳng phải những lời đó thực sự xuất phát từ cảm giác vượt trội của cô ấy so với Harriet sao?

Ellen có thể nhìn thấy những mặt xấu của bản thân trong những lời nói đó. Cô không nghĩ như vậy, nhưng liệu cô có thể chắc chắn rằng không phải như vậy dù chỉ một chút không?

Cô có thực sự cảm thấy mình không có ưu thế hơn Harriet de Saint-Owan không?

Ngay cả khi đó, Ellen vẫn muốn độc chiếm công việc của Reinhardt trong khi lập luận rằng cô không muốn đặt Harriet vào tình thế nguy hiểm và điều đó đang làm tổn thương cô ấy.

Ellen có đúng khi đưa ra lựa chọn đó cho Harriet không?

Ellen thậm chí còn không cố gắng nói chuyện với cô ấy.

Nhưng, từ những lời của Harriet, Ellen không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói với cô ấy.

Nếu hành vi của cô ấy bắt nguồn từ một thứ gì đó tầm thường như cảm giác vượt trội...

Cô phải vứt nó đi.

“Có kẻ muốn giết Reinhardt.”

“...Huh?”

Nhìn thấy Harriet đang chết lặng, Ellen có thể bình tĩnh nhìn cô ấy và nói chuyện đàng hoàng với cô ấy.

“Tớ sẽ giết người đó.”

Ellen không cố gắng kiểm soát biểu hiện của mình vì cô không muốn che giấu bất cứ điều gì.

“Cậu có muốn giúp tớ không?”

Harriet sững sờ trước lời đề nghị đột ngột của Ellen.

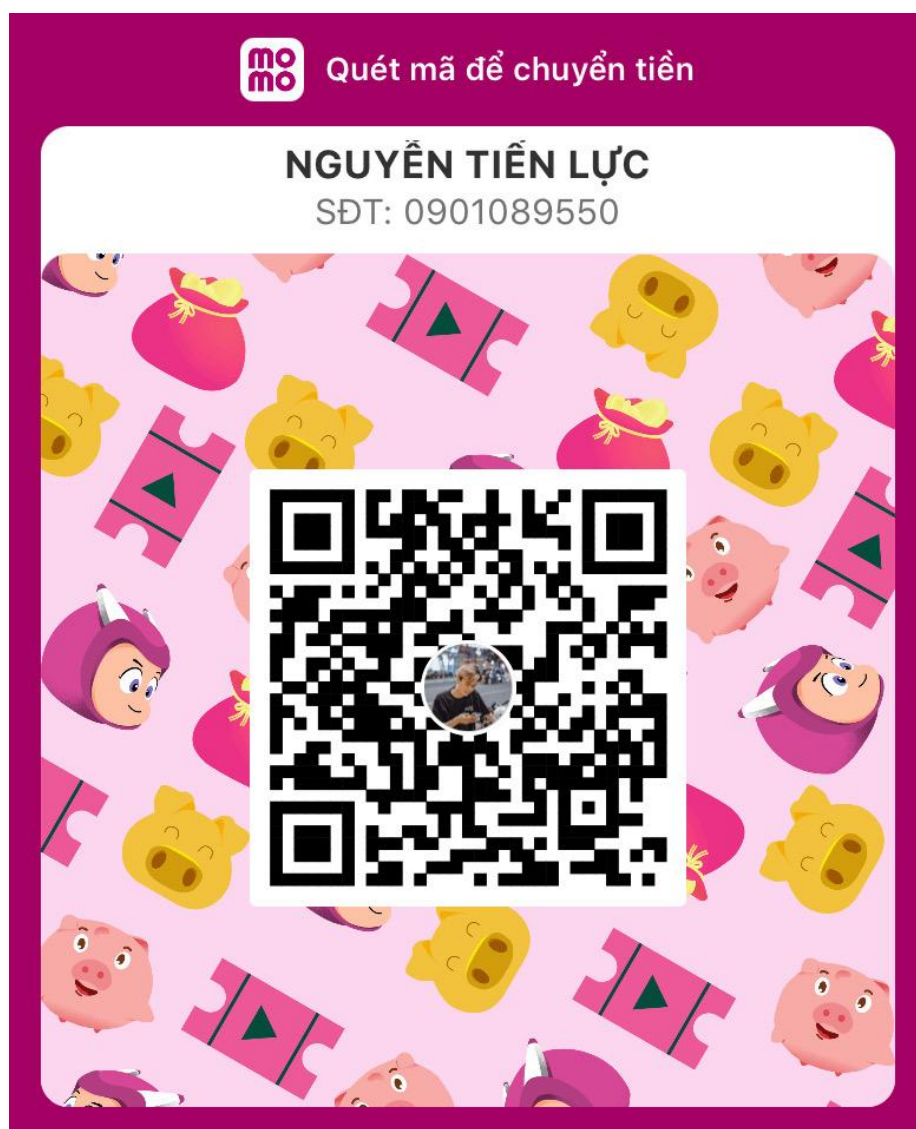
Tuy nhiên, những lời của Ellen đơn giản như vậy, chúng chứa đựng sự thật.

Gánh nặng mà họ mang không hề nhẹ.

“Vâng. Tớ tham gia.”

Tuy nhiên, sự do dự của Harriet không kéo dài lâu. Mặc dù Harriet chỉ nghĩ về nó trong một thời gian ngắn, nhưng quyết định của cô ấy không hề nhẹ nhàng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading